

Δαμάζοντας το πιο αφιλόξενο μέρος της γης!

Επιμέλεια κειμένου: **ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠΥΡΑΚΗΣ**

Φωτογραφίες: **ΑΡΓΥΡΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ & HANNISZE XUANYIYONG**

Μετά από 26 ώρες, 7 λεπτά και 59 δευτερόλεπτα και αφού είχε διανύσει 250 περίπου χιλιόμετρα σε έξι μέρες, ο Αργύρης Παπαθανασόπουλος τερματίζει τρίτος στη γενική κατάταξη των 155 συμμετεχόντων, απογειώνοντας την υπερηφάνεια όλων των Ελλήνων και κάνοντας καθέναν μας να δακρύζει από συγκίνηση και σεβασμό προς το πρόσωπό του. Ο Έλληνας υπεραθλητής τόλμησε να διασχίσει επιτυχώς το «πιο αφιλόξενο μέρος της γης»... την έρημο Atacama... μια άνωδρη πεδιάδα στη βόρεια Χιλή που αποτελείται από λεκάνες άμμου, αλάτων και ξερής λάβας... εκεί που έχουν καταγραφεί περίοδοι ως και 400 ετών χωρίς βροχή, καθιστώντας την έρημο αυτή 100 φορές πιο ξηρή και από την Κοιλάδα του Θανάτου στην Καλιφόρνια.

Είχαμε την ευκαιρία να μιλήσουμε με τον Αργύρη Παπαθανασόπουλο, ο οποίος υπήρξε επάξια η μοναδική Ελληνική συμμετοχή στο Atacama Crossing 2012 και μοιράστηκε μαζί μας τη μοναδική αυτή εμπειρία ζωής.

«*Η επιλογή της Atacama ήρθε γρήγορα, αφού ήταν μια περιοχή που πάντα ασκούσε δέος με το σεληνιακό τοπίο της και την απόλυτη ιδέα να τρέχεις σε υψίπεδα ερήμου 3000 μέτρα, ενώ όλος ο ορίζο-*

ντας περιβάλλεται από κορυφές των Άνδεων που ξεπερνά-
νε τα 6000 μέτρα, καλυμμένες από αιώνιους παγετώνες!

Όλο το χειμώνα που πέρασε, ονειρευόμουν να βρεθώ
στην εκκίνηση του αγώνα και να δοκιμάσω ουσιαστικά τις αντο-
χές μου για πρώτη φορά μετά από έξι χρόνια. Φυσικά είχα
φροντίσει να τρέξω σε μεγάλους αγώνες νωρίτερα, με αποκο-
ρύφωμα τον Υπερμαραθώνιο των 110 χιλιομέτρων στο Παρθέ-
νο Δάσος της Ροδόπης (Ultra Trail Virgin Forest), κατακτώντας
τη δεύτερη θέση και συγχρόνως την αυτοπεποίθηση ότι είμαι
ξανά δυνατός κι έτοιμος για μια νέα περιπέτεια».

Η προηγούμενη εμπειρία του το 2006 στον αγώνα
"Marathon des Sables" (Μαραθώνιος της Άμμου), όπου αφορά τη
διάσχιση της Ερήμου Σαχάρα στο νότιο Μαρόκο και ο τερματι-
σμός του στην 37η θέση ανάμεσα σε 700 αθλητές από όλο τον
κόσμο, έγινε η αιτία για αντικρούμενα συναισθήματα, αλλά και
ο λόγος για να μας αποδείξει ότι μπορεί και πάλι να τα κατα-
φέρει... αν και ποτέ δεν αμφιβάλλαμε για αυτό.

«Στον αγώνα της Σαχάρα τερμάτισα κατάκοπος, ξεπερνώ-
ντας τα προσωπικά μου όρια και δυνάμεις και είχα δοκιμαστεί
τόσο σκληρά που υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι δεν θα τολ-
μήσω πάλι ένα τέτοιο εγχείρημα. Εκείνες οι επτά μέρες του
αγώνα με έφεραν αντιμέτωπο με θερμοκρασίες άνω των 40
βαθμών, αμμοθύελλες, δύσβατο έδαφος για τρέξιμο, αλλά και με
το απόλυτο ένστικτο της επιβίωσης... της προσωπικής μου επι-
βίωσης! Κι όμως ο τερματισμός είναι μια γλυκιά δικαίωση, μια μο-
ναδική έκφραση, ένα αγνό χαμόγελο επιτυχίας που εύκολα σε
κάνει να διαγράψεις κάθε δυσκολία και να πιστέψεις όχι μόνο
ότι μπορείς, αλλά ότι αξίζει κιόλας να το τολμήσεις. Κάπως έτσι,
λοιπόν, άφησα πίσω μου κάθε άσχημη εμπειρία, όλες τις αμφι-
βολίες μου λόγω του τραυματισμού μου στον ορεινό υπερμαρα-
θώνιο του "Ultra Trail Mont Blanc" στις Άλπεις, όπως και κάθε
ανασταλτικό στοιχείο της καθημερινότητάς μου και αποφάσισα
συνειδητά τη συμμετοχή μου στο Atacama Crossing 2012».

Ο Αργύρης μάς δήλωσε ότι προπονήθηκε σκληρά όλο το χει-
μώνα, βελτιώνοντας όχι μόνο τις δρομικές του ικανότητες, αντο-
χές και τεχνική, αλλά ακόμα περισσότερο και όλα τα απαιτούμε-
να τεχνικά και στρατηγικά μέρη σχετικά με τον εξοπλισμό που θα
έπρεπε να κουβαλάει μαζί του κατά τη διάρκεια του αγώνα. Η λε-
πτομέρεια σε έναν τόσο ιδιαίτερο αγώνα είναι ένας καλός λόγος
για να σε βοηθήσει σαν αθλητή τόσο σε πρακτικό επίπεδο, όσο
και στο θέμα της ψυχολογίας σου... γιατί από ένα σημείο και πέ-
ρα, μόνο η δύναμη του μυαλού και της ψυχής μπορεί να σε βοη-
θήσει να φτάσεις στη γραμμή του τερματισμού!

1η μέρα [35 χιλιόμετρα]

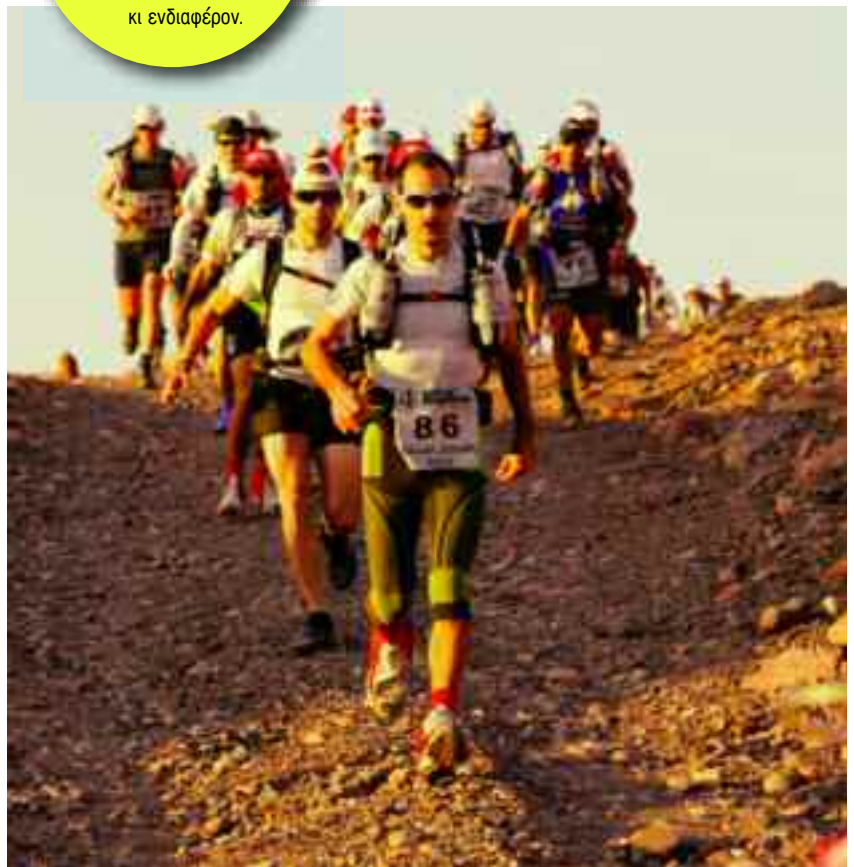
«Στη γραμμή της εκκίνησης ένιωθα να με κυριεύουν ένας
άκρατος ενθουσιασμός και μια βαθιά συγκίνηση... αυτοσυγκε-
ντρώθηκα με όλη μου την ψυχική και σωματική δύναμη λίγα λε-
πτά και μετά την έναρξη του αγώνα βρέθηκα να είμαι στην
πρώτη θέση, καταδικασμένος από τους δύο Ισπανούς δρομείς.
Γνώριζα πολύ καλά ότι ο ρυθμός μου ήταν πιο γρήγορος από
τον επιτρεπόμενο, αλλά προτίμησα για λίγο να το απολαύσω...
να τρέξω με γνώμονα το συναίσθημά μου και όχι τη λογική».

Για τα πρώτα 20 χιλιόμετρα ήταν απλά πρώτος. Αμέσως με-
τά η διαδρομή συνέχιζε με πολλές εναλλαγές. Με τις αναμνή-
σεις του ακόμα νωπές, μας περιέγραψε με χαρακτηριστικές
εκφράσεις κάθε σπιθαμή από τους ανηφορικούς και κατηφορι-
κούς χωματόδρομους, τη «φιδίσια» διάσχιση σε ένα φαράγγι,
πάντα διατηρώντας το γρήγορο ρυθμό του...

«στο ανηφορικό κομμάτι της διαδρομής μετά το φαράγγι, ο
Ισπανός με προσπέρασε. Είχαν μείνει ακόμα 4 χιλιόμετρα για
τον τερματισμό και ο ρυθμός μου πλέον παρέμενε σταθερός για
να τερματίσω με ασφάλεια. Η δεύτερη θέση μου στη γενική κα-
τάταξη και οι γρήγοροι χρόνοι, ήταν ένα καταπληκτικό ξεκίνημα
για τον αγώνα.. Ο ύπνος μου περιορίστηκε στις 4 ώρες λόγω
του υψομέτρου, αλλά και των ατέρμονων σκέψεών μου για τη
συνέχεια. Όπως όλοι επισήμαναν εκείνο το απόγευμα, κανείς
δεν περίμενε ανάλογη επίδοση από έναν "γιατρό δρομέα».

Είναι απαραίτητο
να ονειρευόμαστε
στόχους και περιπέτειες
που θα κάνουν το ταξίδι
της καθημερινότητας
πιο ευχάριστο
κι ενδιαφέρον.

2η μέρα [35 χιλιόμετρα]

Από τα πρώτα χιλιόμετρα φάνηκαν οι δυσκολίες του συγκεκριμένου ετάπ... έξι φορές διάσχιση ενός ποταμού, με πολύ ζέστη και βαριά λασπωμένα παπούτσια να συντροφεύουν την προσπάθεια του Έλληνα υπεραθλητή. Η τεχνική του και το στρατηγικό πλάνο της ημέρας τον έφερε και πάλι κοντά στους δυνατούς Ισπανούς δρομείς, ακολουθώντας το ρυθμό τους στην κορυφογραμμή του ορεινού όγκου και με θέα τους αμμόλοφους του "Valley Moon", εκεί που...

«φτάνοντας στην κορυφή και στο σημείο ελέγχου, ξαποστάσαμε για ένα λεπτό, αντικρίζοντας άναυδοι όλοι μας αυτό το μεγαλόρρημα της φύσης. Με δυσκολία έπεισα τον εαυτό μου να ξαναμπει στο πνεύμα του αγώνα, παρασύροντας έτσι και τους πιο χαλαρούς Ισπανούς. Για δύο χιλιόμετρα τρέχαμε πλέον κατά μήκος της κορυφογραμμής, ξεκούραστα πλέον και με περισσότερες ευκαιρίες για 'κρυφές' ματιές στη δελεαστική θέα. Η διαδρομή του αγώνα μας κατέβαζε από την κορυφογραμμή στην έρημο, μέσω μιας από τις ομορφότερες καταβάσεις που μπορεί να ονειρεύεται ο κάθε δρομέας... 1500 μέτρα μήκος και 600 μέτρα υψομετρικής διαφοράς, κατεβαίνοντας ουσιαστικά την απότομη αμμόδη πλαγιά. Τα πόδια μας έμπαιναν μόλις λίγα εκατοστά στην αφράτη άμμο και κυλούσαν σαν σκι. Τα αισθή-

ματα χαράς ήταν τόσο έντονα που και οι τρεις μας, υπό την επήρεια των ενδορφινών, ουρλιάζαμε στην έρημο, ξεχνώντας για λίγο κάθε στοιχείο ανταγωνισμού».

Η διαδρομή του αγώνα, όμως, φρόντιζε με κάθε τρόπο να θυμίζει στους δρομείς ότι μόνο για διασκέδαση δεν βρίσκονται σε αυτά τα μέρη. Η απόλυτη κατάβαση τους οδήγησε σε 15 μονότονα χιλιόμετρα που προκαλούσαν με την πρώτη ευκαιρία τις αντοχές τους. Θυμάται χαρακτηριστικά ότι το έδαφος είχε γίνει πιο απαιτητικό και η κόπωση στα πόδια σε συνδυασμό με τον κίνδυνο τραυματισμού, τον ανάγκασαν απλά να μειώσει το ρυθμό του, αδυνατώντας όμως να αποβάλλει την αρνητική του ενέργεια, καθώς...

«τα τελευταία 4 χιλιόμετρα απλά έκαναν συντομότερο τον τερματισμό μιας διαδρομής που ξεκίνησε ως μια από τις μοναδικότερες δρομικές εμπειρίες, για να τελειώσει με πλήρη απογοήτευση και παρά το ότι είχα καταφέρει να διατηρηθώ στις τρεις πρώτες θέσεις. Πήγα στη σκηνή και προσπάθησα να κερδίσω λίγες ώρες χαμένου ύπνου, προτιμώντας να απομονωθώ εκεί από τους υπολοίπους για να συγκεντρωθώ στο στόχο μου και στη διατήρηση μιας καλής θέσης, στη γενική κατάταξη, παρά να ασχοληθώ με τους διάφορους που προσπαθούσαν να μάθουν πληροφορίες για τον άγνωστο Έλληνα δρομέα... υπήρχε χρόνος για αυτό μετά τον τερματισμό».

3η μέρα [40 χιλιόμετρα]

Δύσκολη ψυχολογία... δύσκολη εκκίνηση και πέραν όλων των υπολοίπων ο Έλληνας υπεραθλητής είχε να αντιμετωπίσει και έναν ιδιαίτερα οξύ πόνο στη μέση του. Οι Ισπανοί αθλητές διαμόρφωσαν από την αρχή το γοργό ρυθμό τους και πλέον η πίεση του ανταγωνισμού ήταν για τη διατήρηση της 3ης θέσης στην κατάταξη, αφού επί της ουσίας...

«ένας νέος αντίπαλος, ο Βέλγος Bartek προσπαθούσε να διεκδικήσει την τρίτη θέση για να μειώσει τη χρονική διαφορά μας και ήταν αποφασισμένος να πιέσει σε όλη τη διαδρομή. Έχω αποφασίσει να ακολουθήσω το ρυθμό του, που είναι σχετικά άνετος και προς το τέλος της διαδρομής να δοκιμάσω την αντεπίθεση. Πλέον ο στόχος είναι σαφής... να υπερασπιστώ την τρίτη θέση, διατηρώντας τη διαφορά από τον τρίτο (50') και τέταρτο (65')».

Η διαδρομή είχε καθαρά τεχνικό χαρακτήρα και η επανειλημμένη διάσχιση του αποξηραμένου ποταμού, απαιτούσε κοπιώδεις προσπάθειες, στα όρια του γαλακτικού οξέως για τους τετρακεφάλους των αθλητών. Οι αναβάσεις στις αμμόδεις επιφάνειες απέδειξαν ότι τέτοιες μορφές δυσκολίες πρέπει να τις μοιράζεσαι... και έτσι έγινε αφού...

«ο Bartek μου πρότεινε να εναλλάσσουμε μεταξύ μας τη διάνοιξη βημάτων στην άμμο, ώστε να διατηρήσουμε δυνάμεις και να καταφέρουμε να βγούμε από αυτόν τον εφιάλητη».

Η γραμμή του τερματισμού υπήρξε σωτήρια για όλους τους αθλητές της διοργάνωσης. Η τρίτη θέση παρέμεινε σε «Ελληνικά χέρια» καθώς ο Bartek δυσκολεύτηκε να ακολουθήσει τον έντονο ρυθμό του Αργύρη στο υπόλοιπο της διαδρομής και έτσι η χρονική διαφορά αυξήθηκε κατά πέντε λεπτά. Ο Έλληνας υπεραθλητής σημειώνει χαρακτηριστικά για εκείνο το απόγευμα ότι...

«πέρα τον αφόρητο πλέον πόνο στη μέση μου, λόγω του ευμεγέθους αιματώματος, κατευθύνθηκα προς το "cafe internet" της κατασκήνωσης, για να διαβάσω τα συγκινητικά μηνύματα ενθάρρυνσης από φίλους και συγγενείς. Θα ήταν και η τελευταία φορά κατά τη διάρκεια του αγώνα, που θα μπορούσα να χαρώ και ν' απολαύσω το υπόλοιπο της ημέρας στην κατασκήνωση. Από αύριο, θα ξεκίναγε ένας απροσδόκητος αγώνας επιβίωσης μέχρι τον τερματισμό»

4η μέρα [40 χιλιόμετρα]

Το συγκεκριμένο στάπ χαρακτηριζόταν ως η «αναμέτρηση με το κακόφημο Salt Flats» όπως μας είπε και γούρλωσε ασυναίσθητα τα μάτια του. Χαρακτηριστικές ήταν οι εκφράσεις του κατά την περιγραφή, για τον πόνο, τη δυσκολία και το πείσμα που απαιτήθηκε για εκείνη τη δρομική μέρα. Για περίπου 15 χιλιόμετρα έπρεπε να τρέχουν πάνω σε σχηματισμούς άλατος που προεξείχαν επικίνδυνα από το έδαφος, αναγκάζοντάς τον να ξεχάσει το δυναμισμό του και να κινηθεί απλά με τακτική αφού πλέον είχε την πληροφόρηση ότι...

«Από σήμερα ένας νέος αντίπαλος, ο Zandy από τις ΗΠΑ, φάνηκε να έχει τα ενεργειακά αποθέματα για ν' αναγκάσει εμένα και τον Bartek, σε μια δυνατή κόντρα μέχρι τελικής πτώσης»

Οι «άγριες προθέσεις» του Zandy κατά τη διάρκεια διάσχισης του «ναρκοπεδίου κρυστάλλων άλατος» τον ανάγκασε να υπερασπιστεί με κάθε τίμημα τη θέση του και να ακολουθήσει το γρήγορο ρυθμό του αντιπάλου του. Η εντυπωσιακή αυτή υπερπροσπάθεια κατέληξε σε θλάση του δεξιού τετρακεφάλου και πολλές αβέβαιες σκέψεις για την επόμενη μέρα και επί της ουσίας...

«Αναρωτιόμουν πώς θα καταφέρω ν' ανταποκριθώ αύριο στην πιο δύσκολη ημέρα, των 75 χιλιομέτρων. Παρά τη φαινομενικά ασφαλή διαφορά, φοβόμουν ότι ο τετρακέφαλος μου μπορεί να μ' εγκαταλείψει στην αυριανή υπερπροσπάθεια και το όνειρο της τρίτης θέσης να χαθεί».

5η μέρα [75 χιλιόμετρα]

«Σε έναν πολυήμερο αγώνα, κοινή πεποίθηση και στρατηγική είναι να διατηρήσεις ενεργειακά αποθέ-

ματα για τις τελευταίες μέρες. Μόνο έτσι έχεις ελπίδες να βρεθείς στη γραμμή του τερματισμού. Αν παρասυρθείς από τον ενθουσιασμό ή την απειρία σου, θα το πληρώσεις στο τέλος».

Ίσως είναι και η πρώτη φορά που πέρασε από το μυαλό του Αργύρη ότι ο τραυματισμός του μπορεί και να τον αναγκάσει να εγκαταλείψει και η ανησυχία αυτή φάνηκε ακόμα και τώρα στον τρόπο που έγειρε το κεφάλι του. Κι όμως η δύναμη της ψυχής και η λογική θέληση τον κατηύθυναν σε μια συντηρητική εκκίνηση, έναν σταθερά ελεγχόμενο ρυθμό και αφήνοντας, για πρώτη φορά, ένα μεγάλο αριθμό αθλητών να προπορευτούν, μαζί με αυτούς και οι δύο κύριοι αντίπαλοι, Bartek και Zandy.

Η διαδρομή περνούσε από τους πρόποδες των Άνδεων, όπου μια απότομη αμμόδης πλαγιά πρόβαλλε απειλητικά για τα όποια αποθέματα αντοχής. Ο ήλιος γινόταν όλο και πιο δυνατός και η πρώτη δύσκολη ουσιαστικά στιγμή ήταν στο τέταρτο σημείο ελέγχου, όπου πληροφορήθηκε ότι η διαφορά από τον Zandy ήταν στα 13 λεπτά. Η απόφαση ήταν μια και μοναδική, μας δήλωσε... γρήγορος ρυθμός και μεγαλύτεροι διασκελισμοί, αφού απέμεναν...

«Μόλις 18 χιλιόμετρα πριν τον τερματισμό κι ενώ έτρεχα έξω από τα όρια της αντοχής μου, άρχισα να αισθάνομαι μια αφόρητη ψυχική πίεση... ο εγκέφαλός μου έστειλε συνεχώς μηνύματα για να εγκαταλείψω... είχα αγγίξει το ζενίθ των αντοχών μου, αλλά σφίγγοντας τα δόντια έψαχνα τη μαγική φόρμουλα για να αναχαϊτώ την αρνητική ενέργεια»

Έχοντας πλέον λίγη τροφή και νερό, ο Αργύρης ήρθε αντιμέτωπος μόνο με τον εαυτό του. Θυμωμένος με την αδυναμία του, στην πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα, κατέληξε να εναλλάσσει το τρέξιμο με περπάτημα μέχρι το επόμενο σημείο ελέγχου όπου είχε αποφασίσει να σταματήσει λίγο και να ξεκουραστεί. Ήξερε ότι από εκεί απέμεναν...

«10 χιλιόμετρα πριν τον τερματισμό. Έφτασα κατάκοπος και πριν σταματήσω ενημερώθηκα από τον κριτή ότι η διαφορά μου από τον Zandy ήταν μόνο 18 λεπτά! Αυτός ήταν και ο λόγος που πραγματικά απογειώθηκα. Τα σχέδιά μου για μια μεγάλη στάση στον ίσκιο ανατράπηκαν και πλέον έτρεχα με αδιανόητο γοργό ρυθμό»

Η λύτρωση ήρθε με τον τερματισμό και την ενημέρωση ότι παρ' όλες τις δυσκολίες αυτού του στάπ, ο Αργύρης ήταν και πάλι τρίτος της κατάταξης... όλα όμως με το τίμημά τους. Έντονοι πόνοι στα πόδια και στους συνδέσμους του γόνατος, επίπονες φουσκάλες στις πατούσες και ήταν αδύνατον να δεχτεί τροφή. Εγκλωβισμένος ανάμεσα σε αντικρουόμενες σκέψεις και συναισθήματα...

«προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ήταν τέτοιος ο σωματικός μου πόνος που δεν μ' άφηνε να χαλαρώσω. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω για πρώτη φορά το i-rod μου, για να αποδράσω από όλα αυτά. Η καταιγίδα που ξέσπασε με τη δύση του ηλίου ανάγκασε τους διοργανωτές να διακόψουν τον αγώνα για όσους ακόμα έτρεχαν, ενώ εγώ ακούγοντας τη ριπή των κεραυνών και την καταρρακτώδη βροχή που χτύπαγε το πλαστικό επίστρωμα της σκηνής μου, κατάφερα τελικά να κλείσω τα μάτια μου και να ξαποστάσω μετά από μια από τις δύσκολες δοκιμασίες της ζωής μου».

6η μέρα

Μέρα ξεκούρασης και ανασύνταξης. Ο αγώνας ουσιαστικά έχει τελειώσει, όπως μας δήλωσε και για πρώτη

φορά κατακλυζόταν από συναισθήματα χαράς και προσωπικής ικανοποίησης, διαπιστώνοντας για ακόμα μια φορά ότι τα προσωπικά όρια του καθενός μας είναι τόσο δυσδιάκριτα, με απίστευτα τα περιθώρια υπέρβασης...

«τώρα πλέον θέλω να γυρίσω στον πολιτισμό που άφησα πίσω μου για μια εβδομάδα και να χαρώ όλα εκείνα τα μικρά πράγματα της καθημερινότητας, που τα θεωρώ δεδομένα κι αυτονόητα. Δεν αντέχω πλέον τις χημικές σκόνες που γέμισαν το στομάχι μου, προσπαθώντας να αναπληρώσω τις ενεργειακές μου απώλειες. Δεν μπορώ να μυρίζω το άπλυτο σώμα μου και τον υπνόσακο... μοναδική, ασπείρευτη χαρά, τα μηνύματα υποστήριξης που διαβάζω στον υπολογιστή και που με κάνουν να δακρύζω. Πόσο όμορφο να μοιράζεσαι μια τέτοια δοκιμασία με τους δικούς σου ανθρώπους!»

7η μέρα [10 χιλιόμετρα]

Η εκκίνηση του τελευταίου στάπ διαδραματίζεται σε απόλυτα πανηγυρική ατμόσφαιρα, αγκαλιές και χειραψίες από όλους τους αθλητές και για όλους τους αθλητές. Ο Έλληνας υπεραθλητής ακολουθεί ένα σχετικά αργό ρυθμό μέχρι τον πολυπόθητο τερματισμό στους σκοπισμένους δρόμους του San Pedro. Μας κοιτάει έντονα και θυμάται ότι...

«όσα τελευταία αποθέματα ενέργειας έχω, τα φυλάω για ένα άλμα με την Ελληνική σημαία ψηλά στα χέρια μου και όλο περηφάνια για την επίδοσή μου».

Ο αγώνας ολοκληρώνεται και το βάθρο της τρίτης θέσης «μιλάει» Ελληνικά... εκεί που κανείς δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα, αλλά αυτό είναι αδιάφορο, αφού όλοι αισθάνονται την υπερήφανη συνείδηση και θέληση του Έλληνα υπεραθλητή... βιώνει τη συγκίνησή του και αυτός τους ανταμείβει συνειδητά με την απλότητα του χαμόγελού του.

Και είναι όλοι εκεί, μαζί του... η γυναίκα του, που καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα βρισκόταν στο Περού και παρακολουθούσε στο διαδίκτυο την εξέλιξη του αγώνα με αγωνία... η οικογένειά του... οι «αρχοντοσύντροφοί» του... αλλά και όλοι εμείς, μια ολόκληρη Ελλάδα, που στεκόμαστε ακόμα πιο ψηλά, μαζί του, στο βάθρο που μας προσέφερε... ένα βάθρο που για να το κατακτήσει φρόντισε να σκορπίσει διάσπαρτα τα χνάρια του στην έρημο Atacama και να ανατρέψει τον αφιλόξενο χαρακτήρα της, κάνοντας το όνειρο πραγματικότητα και αποδεικνύοντας ότι η δύναμη ψυχής, μυαλού και χαράς απλά δεν μπορεί να έχει όρια.

Προσωπικό μήνυμα του Έλληνα υπεραθλητή:

«Με την πετυχημένη έκβαση της περιπέτειάς μου στη Χιλή, επιστρέφω στην καθημερινότητα κερδίζοντας πολλές εμπειρίες, που σχετίζονται με το εγώ μου και με τον τρόπο που χειρίζομαι τα καθημερινά προβλήματα, αλλά και με τους ανθρώπους που με περιβάλλουν και με στηρίζουν. Πάντα πίστευα ότι χωρίς σκληρό αγώνα δεν δύναται να κατακτήσεις τα όνειρά σου, αλλά δεν γνώριζα πόσο βαθιά αντιμέτωπος με το αδύναμο εγώ σου πρέπει να συγκρουσθείς για να κάνεις τη δική σου υπέρβαση».

Είναι απαραίτητο να ονειρευόμαστε στόχους και περιπέτειες που θα κάνουν το ταξίδι της καθημερινότητας πιο ευχάριστο κι ενδιαφέρον.

Σας ευχαριστώ για την ευκαιρία που μου δώσατε να μοιραστώ μαζί σας αυτήν την ανεκτίμητη εμπειρία».